

Prolog

Je plno. Měli byste to vidět. Jsou tu úplně všichni. A jaké si nazuli sváteční střevíce! A jak pěkně klapou! Takových tváří a ksichtů – staré, mladé, bezzubé, zubaté, líbezné spíš ne, zato spousta ošklivých. Jen to všechno vyfotit. Vždyť hromadné fotky, ty jsou jak bonboniéry pro oko. A těch kytic co jsem dostal. Mohl bych si z fleku založit květinářství. Akorát takhle bez těla by se špatně zalévalo...

Už jde. Taková dáma. Tváří se tuze vznešeně. Ta musela stát majlant.

„Sešli jsme se dnes, abychom se rozloučili s Janem Hugem. Skvělým člověkem, který – žel – opustil nás velmi, velmi mlád...“

To by měli Hlučínští slyšet! Prý „skvělý“! To víte, já se nenarodil, aby mě pochovali v rodné hroudě, a tak mě pohřbívají tady, v Bílinách. Není to o moc dál, ale mít příležitost, procestoval bych celý svět. Bohužel osud nebyl mému světáctví nakloněn, a tak jsem dlouhou dobu cestoval alespoň zde – v hlavě.

Buch. Buch.

I kapelu si přizvali! Mají saka s flitry. No, nemůže být vše dokonalé. To mě život naučil. A já přitom dokonalosti tak rád. Poslechněme si alespoň kousek:

Až mě andělé zavolají k sobě, nechci mít na pohřbu šumaře, dám přednost před smutečním maršem bluesové smutné kytáře. Předem už prosím pozůstalé lidi, nechte doma sváteční černý šat, v džínách si sedněte u mě, ať můžu s Vámi zazpívat.

Nelze říct, že bych se s tím ztotožňoval. Džíny na pohřbu jsou přinejmenším... nevhodné. Navíc já vždy preferoval spíš klasiku než populární hudbu. Sluch jsem sice nikdy neměl hudební, ale protože svět je dobře zařízen, zrak jsem měl přímo výtvarný! Škoda, že jsem nikdy nic nevytvořil – tedy krom sebe samého. To byl však vskutku významný počín. S pokorou uznávám, že mi pomohla příroda, konkrétně příroda prostřednictvím mých rodičů, ale ti všichni vlastně jen poskytlí materiál, který já uspořádal do takřka dokonalého tvaru.

Jenže jak už to tak u spoluautorství bývá, rodiče si často kladli nárok na to, jak bude s dílem nakládáno. Neustále mi zakazovali to či ono a snažili se mou sebetvorbu omezovat. Navíc jsem se zdál být na zdejší poměry dílem radikálním, a tudíž nepochopeným. Moji rodiče totiž krom mne vytvořili ještě osm docela běžných, zato velmi pohledných sester. Snad proto si Hlučínští povídali, že já měl být devátá, ale pánbůh si to na poslední chvíli rozmyslel.

Pánbůh byl vůbec u nás taková tvůrčí hvězda.

Přišel jsem na svět císařským řezem jako prvorozený syn Huga Huga z Hlučín pod Lesy, a to dne 16. října, tedy na narozeniny Oscara Wildea. To jsem později považoval za jasné znamení mé jedinečnosti. Mí rodiče si to samozřejmě nemysleli – zejména otec, který si toho ovšem nikdy moc nemyslel. Už od dětství nevěděl, jestli na něj přátelsky volají jménem, anebo nepřátelsky příjmením, protože se stal velmi váhavým a nervózním. Naštěstí to nebylo dědičné. Já naopak vždy vše přesně věděl a nikdy jsem svých rozhodnutí nelitoval. Nicméně opačné charaktery mezi nás opakovaně vnášely neshody, při kterých mě otec často tahal za ucho, až mi ho jednou utrhl.

Od té doby jsem se necítil úplný. Jistě, znalec by řekl, že taková Venuše z Miló se obešla dokonce bez rukou, jenže Venuše byla půvabná Římanka, zatímco já jen jednouchý nezletilý chlapec z Hlučín pod Lesy. Smířil jsem se s tím, že tělesně zřejmě nikoho neohromím, z čehož jsem zůstával dlouho dobu otrávený.

Až jednou mě napadlo, že bych se místo těla mohl zabývat duchem. Dějiny toho či onoho člověka považují za duchovního velikána, i když na ilustraci vyhlíží jako zakrslík. Proč bych pak já nemohl být duchovně dvojuchý a vůbec úplný?

O samotném duchu jsem měl matnou představu, jevil se mi jako vítr, popřípadě jako plyn. Tu a tam jsem o něm něco pochytil od otce Jána. Jako třeba, že je opak těla, ač pobývá kdesi v něm. Ale zda v hlavě,

nohách, nebo břiše, to mi neřekl, a když jsem se ptal, nasral se na mě.

Už se zdálo, že žádného ducha nemám. Navíc mi došlo, že co do ohromování to bude s duchem těžké, když není vidět. Ale jak to v takových chvílích bývá, objevilo se znamení. Respektive podivuhodná krabice s nápisem „Jan Hugo“. Otevřel jsem ji. A co jsem objevil? Knížky. Obyčejné. V deskách, s papírem, plné slov a trochu zatuchlé. Knížky mě v té době vůbec netěšily, protože nás z nich ve škole i v kostele nutili číst.

Jednu jsem si však z nudy vzal do ruky. Už si nejsem jistý, jak se jmenovala, ale přesně si pamatuji, co jsem se v ní dočetl: „Když dělá člověk něco neužitečného, lze ho omluvit jen tehdy, když se tomu nesmírně obdivuje.“ Já odjakživa nesmírně obdivoval jak sebe, tak své nicnedělání, takže jsem nemohl než souhlasit. A když jsem se pochvaly a pohlazení nedočkal doma, hledal jsem ho v knihách.

Narazil jsem v krabici na písemnosti různé, všechny docela jiné než ty, které mě otravovaly. Navíc jsem z jejich čtení měl takový pocit... no, skoro jako by na mě něco zevnitř tlačilo. To musí být duch, napadlo mě. A jedna kniha souhlasila: „Knihy nemají být nářadím, které by zdobilo dům, nemají býti cenným zbožím, nýbrž mají býti zásobnicí, která živí ducha.“ Tak jsem se ho jal rádně vykrmovat. Musím říct, že se z něj stal otesánek. Hezky rostl a tvaroval se a dělal mi radost. Za chvíli už mu byly Hlučiny malé. Aby ne, když jsem se dověděl, kolik se toho za humny děje! A pokud jsem

nechtěl v pestrém světě zaostávat, musel jsem studovat.

Knih jsem měl dost. Až se zdálo, že začíná být ten můj duch vidět – hlučínští se na mě dívali jinak. Tak nějak divně. Ale pak se mě Slavomír nebo Slavomil zeptal: „Co to máš za voděv?“ A mě došlo, že koukají na mé šaty – i ty jsem našel v té krabici. Tuze se mi líbily. Jeden černý klóbrc, košile s pěkným límečkem, vestička, fráček, kalhoty s puky a střevíce. Jméno „Jan Hugo“ měl totiž také můj dávno zemřelý děd. Díky nim jsem si uvědomil, že má-li být duch ve světě znát, musí na sebe upozorňovat. Například mluvení zabírá, ovšem také namáhá, zvláště chcete-li být opravdu duchaplní. Na vaši důmyslnost dobře poukáže právě oděv – ostatně napadá vás něco duchaplnějšího než parádní plstěný klóbrc? Dědova doba musela být náramná. Našel jsem v krabici skupinové foto a musím říct, že kdyby ti páni měli víc zubů, spletl bych si je býval se souborem manekýnů.

Nicméně mé rodiče, podobně jako všechny Hlučínské, svět mimo Hlučiny nezajímal. Oblečení ani vzezření neřešili, zřejmě ani toho ducha nešlechtili. Děvčata se parádila, zdobila se však tak nějak po hlučínsku – snítkou borůvčí za ucho, za výstřih či do vlasů. Hlučínští totiž hlavně pracovali, po práci odpočívali nebo hráli fočus, který se od fotbalu liší jen modrým míčem. Vlastně slyšeli jste někdy o Hlučínách? Zajisté! Hlučínský jemný? Už víte? Určitě ano – vzpomeňte na tu melodii – hrávala se všude: